

Ilie Gheorghe

în Sile din „Mobilă și durere“ de Teodor Mazilu

la Teatrul Național
din Craiova

— Nici nu știu cu ce să încep, ce să vă întreb, după un spectacol atât de copleșitor, când feliicitările încă mai curg... Cum vă simțiți?

— Obosit (!), mulțumit că Teatrul Național din Craiova izbutește cu venirea la București să reia seria vechilor „ieșiri în lume“, deschisă cu ani în urmă, când publicul de aici îl primea cu bucurie, cu o căldură simțită și acum din plin, la toate cele patru spectacole cu care ne-am prezentat...

— Între care Mobilă și durere este — se pare — în fruntea ierarhiei, extrem de dificil de stabilit, Cît timp ați lucrat pentru acest spectacol?

— Pentru Mobilă și durere, care se găsește la a douăsprezecea reprezentație, am lucrat circa trei luni sub bagheta unui regizor al Teatrului Mic, care în urmă cu câțiva ani a montat la noi Greul pământului — Cristian Hadjicula.

— Și cum a fost colaborarea?

— Minunată! Am intuit exact ce vrea, și fiindcă am înțeles bine ce urmărește a face din Sile am venit în întâmpinarea lui cu mult mai multe gânduri decât și-ar fi imaginat și din care le-a oprit pe cele mai bune. De exemplu, în scena cu Melania, când Sile se desculță la masă ca să „simtă pământul sub talpe“ — trebuia să fiți la repetiții ca să-l vedeți ce făcea! (Sile — n.n.) Dar regizorul a spus: „Nu! E foarte bine, dar mă duci prea departe!“

— Există întotdeauna tentația...

— Bineînțeles! Și trebuie chiar să te lași în voia ei, cu condiția să respecti intenția, ideea regizorului — doar el este cel care gândește spectacolul în totalitatea lui și-ți spune „Vreau asta!“ El îți dă picioarele podului, iar tu construiești arcele!

— La scena lecției lui Urechiatu în fața Melaniei și a lui Sile am simțit... o schimbare netă, parcă puțin forțată

În imagine, Ilie Gheorghe împreună cu Valentin Mihali

a registrului de joc al lui Sile, a costumului... Respectați o cheie regizorală ?

— Da. Vedeti... Sile este la el acasă, în mediul care-i este familiar și unde din dragoste față de istorie își alcătuieste o mică garderobă cu costume celebre — Cezar, Napoleon...

— Cred că se poate vorbi despre o dragoste față de „forma” istoriei și nu de „conținutul” ei...

— Firește, Sile, în mitocănia lui, poate nici nu știe când a domnit Cezar. El se joacă de-a istoria, considerându-se un cezăr al mediului său josnic.

— Cum vede el relația cu Melania ?

— Sile umblă după o femeie burgheză, crezând că lumea de bună condiție e așa-zisa lume burgheză, iar apariția Melaniei îl interesează... ; deși poate nu crede că ea ar fi „icoana cu picioare lungi”. E, oricum, unul dintre momentele care-i prilejuiesc manifestarea sensibilității lui (să-i zicem) lirice.

— Deși o remarcă mai întâi ca femeie...

— Cred că da, o remarcă mai întâi ca făptură, aducându-și apoi aminte de condiția lui de șef și asociind-o și pe ea... „prezentului”.

— Relația lui cu Lizica a fost adăvărată sau este o „creație” a ei ?

— Da, a fost și a fost mult mai sinceră decît cea cu Melania ; pe Lizica a iubit-o cu adevărat, dar a sacrificat-o făcînd din ea o treaptă de urcuș.

— Deci mecanismul e perfect : el a procedat față de Paul Arnăutu cum a procedat Gore față de el, învățînd lecția. Dar oare Sile a fost un Gore perfect ?

(continuare de la p. 24)

mentarea ideii în numele căreia a fost montat spectacolul. **Fala din Andros** a fost făcut la o vîrstă și într-o anume conjunctură, întreaga trupă gîndea în aceeași termeni raportul dintre grup și personalitate. Probabil că dacă aș pune acum aceeași piesă, cu aceeași trupă, n-ar mai ieși același spectacol. În ceea ce privește **Regele Ioan**, este vizibil faptul că nu toată trupa este la fel de bine antrenată pentru performanță. Succesul facil se plătește : comoditatea, suficiența, existența scenică întîmplătoare. Dar nu se cuvine ca regizorul să se plîngă sau să arate cu degetul, e treaba lui să determine mutațiile necesare pentru ca spectacolul de pe scenă să semene cu

— Poate, da, dar cu datele lui, cu care vine din istoria lui rurală... Și poate aici, ca motivație, se desparte de Gore...

— Ce a adus nouă persoana? Și e **Gurău** în biografia artistică a acorului **Ilie Gheorghe** ?

— A adus foarte multe lucruri noi greu de enumerat. Am pornit în dezlegarea lui de la o „lectură” caricagiatană, în spiritul a ceea ce am mai jucat — **Tipătescu, Pampon, Cațavencu**, el fiind cunva un... Cațavencu al zilelor noastre. Ceea ce-i unește este faptul că sînt personaje cu șansă comică, precum și faptul că pe toate le-am abordat cu o... știu eu ?!... tragică credință, cu o extraordinară mobilizare interioară...

— **Imi vin în minte cuvintele profesoarei Cici Caraman, care v-a felicitat acum cîteva minute : „Sînteți un actor fantastic, extraordinar !”**

— Nu e deloc adevărat ! Lumea e sub imperiul primei impresii ! Mai sînt multe lucruri de perfecționat, iar eu nu fac decît să-mi slujesc meseria cu serlozitate. ...Deși, e adevărat că sînt un actor care în momentul de față, la vîrsta pe care o am, m-am bucurat de niște ani prietnici ; mulțumită colegilor mei — pentru că de unul singur nu se poate face nimic ! Nu există ceva mai frumos decît să simți că toate eforturile duc spre împlinirea unui singur gînd : să răspundem încrederii cu care acești spectatori au venit să ne aplaude, să ne îndemne pe mai departe la o muncă plină de credință în această minunată zodie a **Thaliei** !

**Dialog realizat de
Mihaela BURDA**

cel din mintea lui. Și chiar dacă el, ca persoană, se consideră un „alergător singular”, de fapt e mereu înconjurat de plutonul foștilor, actualilor și viitorilor lui colegi de muncă — dacă termenul de creație vi se pare abuziv.

Convorbirea s-a terminat ca toate discuțiile de acest fel : am fost sinceri pînă la limita convenabilului, ne-am contrazis în limitele manualelor de bună purtare și am aflat — sper — fiecare cît de multe lucruri nu ne putem spune, cînd vrem să vorbim deschis. Dialogul real va continua dinspre scenă spre sală și invers. cu ocazia viitorului spectacol, pe tîrîmul acestei arte fragile, pe care nu ni se pare abuziv s-o numim muncă.